

Nota de la Comissió Executiva de la CEE

1. «Tu que vius a recer de l'Altíssim, digues al Senyor: sou el meu Déu en qui confio» (Sl 90, 12). En aquests temps de duresa extrema, volem mostrar-vos el nostre gran afecte i dirigir-vos amb senzillesa una paraula d'ànim i esperança, recolzant-nos confiadament en Déu. Som deixebles d'un Déu que té entranyes: es va commoure per Llàtzer, el seu amic mort, pel fill de la vídua o la filla del centurió, va consolar els afligits i va guarir els malalts i va donar la seva vida a la Creu per a oferir-nos una vida nova i eterna, tal com celebrem en la Setmana que s'inicia aquest Diumenge de Rams.

2. Vivim un temps desconcertant pel qual no estàvem preparats. No obstant això, enmig de la prova que suposa aquesta situació difícil, estem veient múltiples històries de santedat i diversos exemples de lliurament i heroisme, que mostren com l'ésser humà és capaç de superar grans desafiaments, servint els altres amb amor, generositat, fortalesa i sacrifici. Són com «àngels a qui Déu ha donat ordre de guardar-te en tots els camins» (Sl 90,11).

3. Als malalts i les seves famílies us fem arribar el nostre afecte i pregària per la vostra prompta recuperació. Reconeixem amb gratitud l'entrega generosa dels professionals de la salut, plenament bolcats en l'atenció mèdica i humana als malalts, així com la dels equips d'investigació que cerquen solucions a la pandèmia. També volem mostrar la nostra proximitat i suport a la gent gran i als qui viuen a les residències d'ancians. A ells, garants de la nostra saviesa i història, els devem tot en la nostra vida i és el moment de tornar tant d'amor i sacrifici. El nostre agraïment als qui es comprometen vivament en cuidar-los amb afecte i cura.

4. Les precaucions per evitar el contagi dificulten l'acompanyament familiar als moribunds, fet que produeix un sofriment més gran. ¿No seria possible produir en el nostre entorn més equips de protecció que, a més de protegir el personal sanitari, permetessin la presència dels familiars més propers i la deguda assistència espiritual? Sens dubte, són moments per augmentar la nostra fe: Déu ens acompanya en el camí vers la casa definitiva. Multitud de preveres ungeixen els malalts i celebren l'Eucaristia pel descans etern dels difunts, oferint consol als seus familiars i amics. En aquests moments difícils, resulta preciosa la disponibilitat incansable dels preveres i agents de pastoral per acompanyar i sostenir les famílies en el dol amb l'esperança cristiana. Tots estem cridats en aquest moment a consolar. El Senyor ens demana consolar el seu poble i fer-lo present amb el bàlsam de la misericòrdia, que es pot expressar en petits gestos: una trucada, un missatge, una pregària.

5. L'allau de contagis posa a prova la capacitat assistencial de la xarxa sanitària. En aquest sentit, la Pontifícia Acadèmia per a la vida ens diu: «després d'haver fet tot el possible a nivell organitzatiu per evitar el racionament, s'ha de tenir sempre present que la decisió no es pot basar en una diferència en el valor de la vida humana i la dignitat de cada persona, que sempre són iguals i valuosíssimes. La decisió es refereix més aviat a la utilització dels tractaments de la millor manera possible en funció de les necessitats del pacient [...]. L'edat no pot ser considerada com l'únic i automàtic criteri d'elecció, ja que si fos així es podria caure en un comportament discriminatori vers la gent gran i els més dèbils. [...] El racionament ha de ser l'última opció. La recerca de

tractaments el més equivalents possibles, l'intercanvi de recursos, el trasllat de pacients són alternatives que han de ser considerades acuradament, en la lògica de la justícia. La creativitat també ha suggerit solucions en condicions adverses que han permès satisfer les necessitats, com l'ús del mateix respirador per a diversos pacients. En qualsevol cas, no hem d'abandonar mai el malalt, fins i tot quan ja no hi ha més tractaments disponibles: les cures pal·liatives, el tractament del dolor i l'acompanyament són una necessitat que no s'ha de descurar mai» (Pandèmia i fraternitat Universal, Nota sobre l'emergència Covid-19, 30 de març de 2020).

6. La nostra gratitud als preveres, diaques, consagrats i laics per la seva dedicació pastoral: celebrant l'Eucaristia i pregant per tantes necessitats, atenent les famílies i les persones que viuen soles, acompanyant els malalts i els seus familiars, impulsant obres educatives i socials, servint generosament en els hospitals i residències de gent gran, encoratjant els professionals sanitaris i els voluntaris, treballant en programes i centres d'atenció als més necessitats i vulnerables de la societat. No ens oblidem tampoc dels monestirs de vida contemplativa que amb la seva pregària davant de Déu mantenen viva la flama de l'esperança.

7. Agraïm l'esforç de les famílies que tornen a mostrar-se com el principal suport en tota circumstància; també el de tants voluntaris que es lliuren al servei dels altres; i el de les forces i cossos de seguretat, bombers, transport sanitari, farmacèutics, empreses i empleats de serveis bàsics i multitud de treballadors que fan possible que les nostres vides puguin seguir endavant. Com ens deia el papa Francesc: «És la vida de l'Esperit capaç de rescatar, valorar i mostrar com les nostres vides estan teixides i sostingudes per persones corrents —habitualment oblidades— que no apareixen en portades de diaris i de revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim xou però, sense cap dubte, estan escrivint avui els esdeveniments decisius de la nostra història [...] (aquestes persones) van comprendre que ningú no se salva sol» (Homilia en la pregària per la Pandèmia, 27 de març de 2020).

8. La pandèmia agreuja el patiment dels més vulnerables, empobrits i en risc d'exclusió. L'ajuda de l'Església operada per les Càritas diocesanes i parroquials, al costat d'altres institucions d'Església i entitats socials es multiplica per a socórrer eficaçment als qui es veuen sumits en pobreses materials, familiars i socials. Que el nostre suport vagi als benefactors, col·laboradors i voluntaris per la seva generosa caritat, alhora que fem una crida a la contribució i participació de tothom. La fraternitat il·lumina esperança, cada gest compta.

9. La crisi sanitària ha obert una gran ferida en el camp econòmic, laboral i social del país. Reconeixem als poders públics, empreses, treballadors, organitzacions empresarials, laborals i socials, institucions educatives i mitjans de comunicació l'esforç per pal·liar, amb altura de mires i sense interessos particulars, les conseqüències d'aquesta pandèmia que genera sofriment i pobresa. Per sortir d'aquesta crisi necessitarem més que mai la col·laboració estreta entre el sector públic i el privat, entre les institucions civils i religioses. Fem una crida a una aliança de tota la societat i les seves institucions en favor d'aquest gran projecte comú.

10. La pandèmia no coneix fronteres i per això requereix particularment una responsable i generosa col·laboració, tant a nivell nacional com internacional. És

necessari que aquesta ajuda arribi a països menys o poc desenvolupats la situació dels quals es veu seriosament agreujada per aquesta situació. Oferim els nostres recursos humans i materials per afrontar aquest desafiament. Junts podrem superar-lo i albirar el futur amb esperança. Com ens deia el Papa a la seva homilia de la vigília a Roma: «tots cridats a remar junts [...] no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts» (Homilia en la pregària per la Pandèmia, 27 de març de 2020).

11. La pregària constant i la confiança en la misericòrdia provident de Déu fa créixer la nostra fe, esperança i caritat: «El protegiré perquè coneix el meu nom. Sempre que m'invocui, l'escoltaré» (Sl 90,14-15). L'Eucaristia és la pregària per excel·lència que ens compromet a servir els altres. Encara que en aquest temps no puguem participar de la manera habitual en l'Eucaristia, el Senyor es fa present enmig nostre com ho va fer amb els seus deixebles al cenacle estant les portes tancades (cf. Jn 20,19).

12. Acabem amb una crida a l'esperança, fundada en la resurrecció del Senyor i en la seva promesa: «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). Ens encomanem a la intercessió maternal de la Mare de Déu. Posem-nos tots en les seves mans amoroses i acollim la seva invitació: «Feu el que Ell us digui» (Jn 2,5). Visquem en la fe i en l'amor. Us saludem amb gran afecte i la nostra fraterna benedicció.

5 d'abril de 2020, Diumenge de Rams